

תת"ע 3875/09/18 - מדינת ישראל נגד אסף נוילנדר

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 3875-09-18 מדינת ישראל נ' נוילנדר
תיק חיצוני: 61114265806

בפני	כבוד השופט ארנון איתן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	אסף נוילנדר

החלטה

בפניי בקשה למחיקת אישום מחמת התיישנות.

מבוא:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה. על פי הנטען ביום 12.2.17 בשעה 09:15 בכביש 395 נהג הנאשם עם רכבו בדרך בה מוצב תמרור 415 ומשקלו הכולל של הרכב עלה על הרשום בתמרור.

טיעוני הצדדים:

2. הנאשם טוען כי יש להורות על ביטול האישום מחמת התיישנות, שכן המאשימה לא פעלה בהתאם למועדים הקבועים בסעיפים 225 א. (א) וסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשכ"א - 1961 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי"). עוד הוסף, שכדי להתבסס על "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, על המאשימה להציג אישור מרשות הדואר שיש בו ראיה מספקת לכך שאכן נשלחה אליו בדואר רשום הודעה על ביצוע העבירה. בענייננו ובהתאם לטיעון המאשימה קיבל הנאשם את ההודעה לאחר תקופת ההתיישנות. עוד נטען, כי בחומר הראיות קיים "אישור משלוח דבר דואר רשום" ו"טופס מעקב משלוחים" אך אלו אינם עומדים בדרישות החוק לביסוס חזקת המסירה.

3. המאשימה מתנגדת לבקשה וטוענת כי לנאשם נשלחה הודעה בדבר ביצוע העבירה בתוך פרק הזמן הקבוע בחוק. לביסוס טענתה הגישה המאשימה "אישור משלוח דואר רשום" שהודפס ביום 23.4.18 ועל גביו חותמת המרכז לפניות נהגים מיום 7.5.18, וכן "טופס מעקב משלוחים" לפיו פריט הדוח

האמור התקבל למשלוח ביום 22.4.18 ונמסר ליעדו ביום 28.5.18.

דין:

4.

הנאשם הודיע כי ברצונו להישפט ועל כן חלות בעניינו שתי הוראות חוק.

סעיף 225 א. לחוק סדר הדין הפלילי קובע כדלקמן:

(א) "עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו בעניינה הודעת הזמנה לפי סעיף 222 או הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב);..."

סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי קובע:

"הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו..."

5. הצדדים חלוקים אומנם ביחס לתאריך בו התקבלה ההודעה בדבר הבקשה להישפט, ולענין זה לא צורפו אסמכתאות מהן ניתן ללמוד מהו המועד בו התקבלה ההודעה אצל המאשימה, אך בכל מקרה, ואף אם אניח כי המועד הינו 7.5.17 בהתאם לעמדת המאשימה, הרי שבהתאם ללשון הסעיף חלה התיישנות במקרה זה, זאת בהתאם לטופס מעקב משלוחים לפיו פריט הדואר נמסר ליעדו ביום 28.5.18.

6. תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת את נטל ההוכחה בדבר משלוח הודעה על ביצוע עבירה במועד, וקובעת את חזקת מסירה, כדלקמן:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

7. מהאישור שצורף ניתן ללמוד כי דבר הדואר נתקבל למשלוח בדואר רשום ביום 23.4.18 והוא נושא תאריך 7.5.18. האישור נושא גם את פרטי המבקש ומענו אולם לא ניתן ללמוד ממסמך זה כי הדוח יצא (נשלח) למען הנכון בדואר רשום, ועל כן לא ניתן לבסס עליו את חזקת המסירה.

(ראו: ע"פ חסון נגד מדינת ישראל (מיום 4.9.07), עפ"ת 30502-04-18 רועי קנדל נ' מדינת ישראל (מיום

((20.6.18

"... לא נאמר בגוף המסמך שדבר הדואר נשלח בפועל בדואר רשום. לכן, על כותרתו של אותו מסמך, אישור משלוח דבר דואר רשום, אין במסמך זה אישור כי דבר הדואר אכן נשלח בדואר רשום"

(עוד ראו: תת"ע 6387-10-16 מדינת ישראל נגד אלפרד טייב מרק (מיום 12.7.17):

"... המחוקק הסתפק בהטלת חובה "צנועה" בהרבה, ואולם המעט שיש לדרוש הוא כי חובה זו תבוצע במלואה, וכי יהיה בפני בית המשפט מסמך המעיד כי דבר הדואר יצא את סניף הדואר למשלוח".

8. כך גם ביחס לפלט המקוון שכותרתו "מעקב משלוחים". מסמך זה אינו נוקב בשמו של המבקש, כתובתו או במספר הדו"ח המשטרתי אלא אך ורק במספר הדואר הרשום. יתר על כן, המדובר ברישום פנימי של רשות הדואר שלא ברור כיצד נעשה ומאין נלקח המידע המופיע בו. בנסיבות אלו לא די בקיומו של רישום רשות הדואר כי דבר הדואר נמסר ליעדו כדי להוכיח ידיעה בפועל, וככל שמבקשת המאשימה לטעון כי רישום זה מהווה רשומה מוסדית, הרי שיש גם להוכיח את התנאים לקיומה. (ראו עפ"ת 48179-03-18 לב שניידר נגד מדינת ישראל (מיום 16.5.18), פש"ר 3685-11-15 אלברט אוחיון נ' הכונס הרשמי מחוז חיפה (מיום 6.12.17), וכן עניין קנדל שהוזכר לעיל).

9. סיכומם של דברים: ענייננו נופל תחת הוראת סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, הקובע כי יש לשלוח את ההזמנה למשפט בתוך שנה מיום שנתקבלה בקשתו של הנאשם להישפט. כפי שצוין, בשני המסמכים שצורפו להוכחת "חזקת המסירה" אין די, ואף אם ניתן היה להסתמך על "טופס מעקב משלוחים" להוכחת החזקה, הרי שתוכנו מאשש את המסקנה כי ההודעה נמסרה לנאשם לאחר תקופת ההתיישנות.

נוכח האמור אני מקבל את הבקשה ומורה על ביטול האישום.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד שבט תשע"ט, 20 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.